

Prediking over Filippenzen 3 vers 20

Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, namelijk den Heere Jezus Christus.”

De liturgie

Psalm 108:1

Schriftlezing Filippenzen 3:1-21,

Psalm 25:10

Psalm 100:3

Psalm 100:4

Psalm 42:1, 2 en 3

Psalm 130:3

Psalm 27:7

Gemeente,

Wij willen u het Woord Gods bedienen uit Filippenzen 3, het u voorgelezen hoofdstuk, en daarvan het twintigste vers. Waar wij lezen: “Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, namelijk den Heere Jezus Christus.” Het gaat dus, gemeente, over de wandel en waar die is, namelijk in de hemelen en dat van daaruit de Heere Jezus Christus wordt verwacht.

Wanneer u de moeite neemt, gemeente (en dat is altijd lonend) om dit tekst hoofdstuk vandaag nader te verkennen, en vanuit de Schriftlezing (als u goed geluisterd hebt), de toeleiding ook ontvangend naar de prediking nader gaat overdenken en ook de achtergronden van waaruit Paulus spreekt, dan is het duidelijk, dat hij met de strijd (met de polemiek) bezig is, met de zogenaamde dwaalleraren. De tekst begint met het woordje ‘*maar* onze wandel is in de hemelen’ dat wijst uiteraard op een tegenstelling. En dat kunt u in het voorafgaande heel breed uitgewerkt terug vinden. Het is namelijk zo dat Paulus in de gemeente (en dat zien we telkens opnieuw) gevolgd werd door Joodse dwaalleraren: Mensen die weliswaar in schijn en in naam de Heere Jezus als hun enige Zaligmaker hadden aanvaard, maar die tegelijkertijd (O, verschrikkelijke mogelijkheid) de felste bestrijders waren van het kruis van Christus. En vooral de felste bestrijders waren van het mede gekruisigd zijn en mede gekruisigd worden.

Mensen die naar hun aard, die wij allen in ons rond dragen op deze aarde, een paradijs willen bouwen. En vooral een godsdienst willen hebben die hen weliswaar een garantie geeft dat het goed met hen afloopt. Maar waarvan ze in hun leven niet al te veel last hebben: geen vijandschap, geen strijd, geen tranen, geen ten-bloede-toe-tegenstaan van de zonde die we in ons rond dragen. En die tegelijkertijd roemen in machtig veel: in de besnijdenis en in hun wetsonderhouding. Het zijn mensen die door lucht en wolken zweven. Maar Paulus karakteriseert hen, kort maar krachtig, als: ‘vijanden van het kruis van Christus’ Dat is heel wat! Om van iemand te zeggen: ‘Hij is een vijand van het kruis van Christus’. We kunnen dan generaliserend zeggen: Ja, dat zijn we allemaal. Dat is zo’n algemene dooddoener. Maar hier zegt Paulus het met het oog op bepaalde mensen die wij zo even u geschetst hebben. Wat is dat aangrijpend!

En het grijpt Paulus zó aan dat hij gaat wenen. Wanneer we iemand vermanen dan kunnen we dat op allerlei wijzen doen. Maar de beste manier is, als God ons hart breekt, omdat we zelf niet beter zijn en tegelijkertijd het ontzettend uiteinde van die man of die vrouw voor ons zien: Die gaat verloren, die zich niet bekeerd, als er geen verandering komt. En Paulus ziet plots voor zich dat deze mensen allen naar het verderf gaan: 'wier einde is het verderf, wier God is hun buik.' Nu, dat zijn dan materialisten, die van lekker eten en drinken houden! Dat misschien ook wel. En toch gemeente, ligt het nog verfijnder. Want deze Joods dwaalleraren waren mensen die de spijswetten nauwkeurig onderhielden, die in het Oude Testament een heel duidelijke plaats hadden, maar die met de komst van Christus waren vervuld.

'Wier God is hun buik' dat zou dan kunnen slaan op de onderhouding van de wet. En hoe moeilijk dat ook is, gemeente, toch kan ik me niet losmaken dat Paulus hier niet alleen de zogenaamde Judaïsten of Joodse dwaalleraren op het oog heeft, maar tegelijkertijd de libertijnen: De mensen die hoog opgaven van hun ziel (denk maar aan de Korinthiërs) en waarin een *antinomistische* trek liep. Dat betekent: een trek van wetsbestrijding, waarin weliswaar hoog wordt opgegeven van God en de ziel en van de gemeenschap en van het licht, maar het vlees tegelijkertijd (dat is het lichaam) ook zijn ruimte wordt geboden. Of beter gezegd: de misbruiken aan de hand worden gedaan. Dat zijn niet alleen gastronomen, mensen die vreselijk lekker eten, maar dat zijn ook mensen die hun wellusten kweken, die hun lichaam als instrument misbruiken. Paulus zegt: 'Hun heerlijkheid ligt in hun schande'. Dat kan betekenen: Dat zij er zich op laten voorstaan dat zij precies op de achtste dag besneden zijn, een operatietje voltrokken aan het mannelijk lid. Maar ook kan het betekenen dat een mens leeft in zijn wellusten, hier en nu.

Gemeente, het lijkt wel alsof Paulus in deze tijd gestaan heeft! Want worden wij niet overspoeld, enerzijds met een godsdienst van doe dit en doe dat, van alle drukten, wetsonderhouding, waarbij de wettische zweep gaat over de gemeente: een mens moet dit én een mens moet dat. Maar tegelijkertijd worden wij ook overstort met een zondvloed van vuil en ongerechtigheden, op allerlei wijzen waar onze kinderen mee in aanraking komen, en ook wijzelf (en waarvan niemand moet denken dat hij of zij er immuun tegen is), want we dragen alles in ons hart rond!

Nu is het merkwaardig (ik heb dus niet gekozen direct) dat die Joodse dwaalleraren voor mijn besef grenzen aan die Griekse *antinomistische* wetsbestrijderige trek. Want waar een mens in zichzelf en met zichzelf de wet wil onderhouden, daar snijdt God vaak al het onze af en daar laat Hij zien dat wij onbekwaam zijn tot enig zaligmakend goed en geneigd tot elke vorm van kwaad. Het zou niet de eerste keer zijn dat een zelfheilig mens valt in grove en grote zonden. Ze kunnen, gemeente, aan elkaar grenzen en in elkaar overgaan. Want zodra een mens meent dat hij een haar beter is dan een ander, dan is God al lang weg.

'Maar onze *wandel* is in de hemelen'. Wat betekent dat gemeente, onze wandel? Het woord dat voor wandel wordt gebruikt, kunnen we met vier woorden in het Nederlands vertalen. De Statenvertaling heeft gekozen voor het woord wandel. We kunnen ook vertalen met het woord *staat*. Onze staat is in de hemelen. Er is een staat der Nederlanden. Zo is er een staat van het Koninkrijk Gods, waarvan het centrum is de plaats waar God woont. In de tweede plaats kan het woord wandel ook betekenen: het *domicilie*, het bewijs van inschrijving. Zoals u en ik allemaal in de kaartenbakken van Zoetermeer of een andere plaats staan.

En wanneer wij op het gemeentehuis of stadhuis komen dan trekt een ambtenaar een la open en die haalt onze kaart eruit. Daar staan alle gegevens. Welnu, Paulus zegt: ‘Mijn *domicilie* is boven’. Mijn bewijs van inschrijving in de burgerlijke stand is niet alleen in Tarsus (of waar hij maar woonde) maar is in de hemelen. Dat is twee. En in de derde plaats betekent het: *burgerrecht*, of: burgerschap. En in de vierde plaats: de *wandel*. Zoals dus de Statenvertaling gekozen heeft. Het zit allemaal aan elkaar vast: de staat, de staat van de kerk is in de hemel, het *domicilie* dat boven is, de burgerrechten die daaruit vloeien, het burgerschap. En het in de vierde plaats te leven overeenkomstig onze staat.

Wat een machtig woord, gemeente! Dat begrepen die mensen in Filippi best. Want Filippi was een kolonie, een Romeinse kolonie in Griekenland. En de Romeinen die daar woonden waren of officieren, of ambtenaren, of wat ze ook maar waren. En die mensen vormden daar een *Fremdkörper*: iets wat *vreemd* is in die Griekse samenleving. Zij vormden een kolonie. Zij waren een vooruitgeschoven post van het Romeinse Rijk.

Wat een prachtig beeld! Want *zó* is de Kerk Gods op aarde: ze is een bruggenhoofd, dat God gebouwd heeft. En wat daarvan een voorbode is, dat eenmaal de hemel en de aarde tot het Koninkrijk Gods zullen gaan behoren in de vernieuwde vorm. En wij mogen natuurlijk geen beeld gebruiken. Maar anders zou je zeggen: ‘Zoetermeer is een kolonie van Den Haag’. Dat klinkt wat onaangenaam. Kolonie heeft voor ons even een bittere bijmaak. We kunnen zeggen: ‘Zoetermeer wordt een slaapstad van Den Haag’. Of dat helemaal waar is laat ik nu ook maar in het midden. Maar u begrijpt wel: dat het oude Zoetermeer wordt aan alle kanten helemaal omgeven door mensen uit de agglomeratie Den Haag. En nu wil eigenlijk deze tekst zeggen: Wij hebben onze staat, ons *domicilie*, onze burgerrechten en ons burgerschap boven en wandelen dienovereenkomstig.

Gemeente, nu staat hier het woordje ‘maar’. ‘*Maar*’, zegt Paulus! Dat is een tegenstelling. Let daar op! En wanneer is dat gebeurd? Wel gemeente, in de eerste plaats: toen Christus ten hemel voer. Toen heeft Hij het centrum van de Kerk verlegd, met Zichzelf meegenomen. Want Christus (dat weet u) is nooit zonder Zijn volk. Als Hij over de aarde wandelt, heeft Hij mensen om Zich heen. Maar bovenal op Zijn hart. Als Hij aan het kruis hangt is de hele Kerk in Hem mee gekruisigd. Als Hij in Zijn graf ligt is de *hele* Kerk met Hem mee begraven! Als Hij opstaat is Zijn hele Kerk met Hem mee opgestaan! Als Hij ten hemel vaart is Zijn hele Kerk met Hem verplaatst in de hemel! Dat is de grote *Copernicaanse* wending! U weet dat Copernicus ontdekte dat de aarde draaide om de zon en niet omgekeerd. Het heeft de man moeite genoeg gekost. Dat was een enorme omwenteling in het denken van de mensen. Maar nog véél groter omwenteling of revolutie ontstond toen Christus zegenend Zijn discipelen en Zijn Kerk achterliet en het *domicilie* van al Zijn kinderen meenam naar boven! Dat is in de eerste plaats Zijn gemeente.

In de tweede plaats is Paulus er achter gekomen, toen hij voor Christus werd gesteld, (u hebt dat kunnen lezen) dat hij de gemeentereiniging nodig had! Dat hebben wij allemaal nodig! U moet maar eens kijken langs de straten, als die grote auto komt. En vooral als die auto voor dat grove vuil komt, dan liggen daar soms hele pakketten op de stoep. En dat willen we best kwijt. Nu, Paulus had ook zo’n pakket. Weet u wat daarin zat? Al zijn voorrechten, zijn afkomst, zijn opvoeding, zijn Joods zijn, zijn stammen uit de stam van Benjamin, zijn onberispelijkheid naar de wet, zijn ijver voor het Jodendom en voor God naar hij dacht. Dat ging allemaal in die grote zak. En dat werd meegegeven met de gemeentereiniging.

Dat is even wat! Als dat in Zoetermeer ook gebeurde, allemaal in een grote zak: onze afkomst, wie onze ouders waren. We hoeven dat niet te verachten. Maar we verschuilen onszelf er soms wel eens (misschien verborgen) achter ons verleden, dat we misschien altijd trouw onder het Woord zijn, en dat we toch ook niet de eerste de beste zijn, met onze ijver en onze overgave. Vuilnis! Ja, maar is dat niet te gek? Ja, zegt Paulus, dat is zo! Kreeg hij er wat voor terug? Ja, want hij deed het niet eerder, voordat hij ontdekte dat Christus alleen zijn gerechtigheid was. En hoe hij dat geleerd heeft (dat weet u) staat uitvoerig in Handelingen 9. Toen heeft Paulus, alles met de gemeentereiniging meegegeven. Ja, gemeente, dat is wat! Dat is ook een revolutie! En toen heeft hij gezegd: Het is allemaal vuilnis, schade en drek. Maar hij kreeg er voor terug: de uitnemendheid van Christus. Gemeente, leg uw hart er eens naast. Want het is separerend, het Woord Gods!

Paulus zegt: ‘Maar, onze wandel is in de *hemelen*’. Dat betekent in de eerste plaats: In de tegenwoordigheid Gods. Waar komt het vandaan dat die jongen een gulden steelt van zijn moeder? Omdat hij denkt dat hij een blinde God heeft, Die niet ziet dat hij de portemonnee van zijn moeder pikt en daar een gulden uit haalt. Of dat hij met boodschappen afrekenen niet eerlijk is. Dan heeft hij een blinde God. Hij staat niet voor het aangezicht van God. Hoe komt het dat de huwelijksvrouw (ook in onze gemeente) meer en meer geschonden wordt? Omdat we menen dat God blind is, dat Hij het niet ziet. Maar het is aangrijpend! Hoe komt het dat de mensen soms zo luilakken en dagdieven zijn? Omdat ze denken: Mijn baas ziet me toch niet. En zou die God u niet zien? Er is veel meer, zegt u. Jawel! Maar laten we maar eens een paar dingen noemen:

Gemeente, wij denken van afkomst allemaal dat we een blinde God hebben. Dat komt omdat wij blind zijn. God is niet blind, want Zijn ogen doorlopen de gehele aarde! En ze zijn gericht tegen degenen die kwaad doen. Maar ze rusten met welgevallen op hen die Hem vrezen. Gemeente, wij leven voor het *aangezicht* van God! Zijn christenen dan bijzondere mensen? Ja, tot op zekere hoogte. Maar ze zijn gekleed als ieder ander. Zij leven, ze werken, ze gaan gewoon hun gang. Ze praten met allerlei mensen. Praten soms ook met godsdienstige mensen. En ze voelen wellicht een onmetelijk verschil. Waar zit dat precies in? Wel, denk maar aan die gemeentereiniging, en aan die uitnemendheid van Jezus Christus als onze enige Zaligmaker. Dat is een gebeuren! Ook in ons! Dat gaat dwars door je heen!

Gemeente, voor het aangezicht van God leven, betekent ook in de vijandschap gesteld zijn van anderen. Dat heeft de Heere Jezus ons Zelf beloofd! Wel in alles gelijk, maar onderscheiden van God uit. En dat ook zichtbaar. En waaraan is een christen te herkennen? Dat hij zijn heil niet zoekt bij mensen. Dat hij zijn steun niet zoekt bij wie dan ook maar. Maar dat hij vertrouwt op de Heere alleen! *Alléén* op Hem gemeente! Want we sterven ook alleen! Hebt u er daar erg in? Helemaal alleen!

Gemeente, dat geeft gebeden. Want een christen die heeft niet zo veel nodig om de lucht in te gaan. En nu legt de Heere in die wandel overeenkomstig die staat, zoveel doornen, moeilijkheden, zorgen, ontdekkingen en oefeningen op onze weg, dat wij altijd het oog gericht houden op Hem! Op Hem alleen. Ja, zegt u, maar er staat toch ook in de Bijbel: ‘Hoe kleeft mijn ziel aan het stof?’ Zeker. Hoewel stof is dan niet het zondige, maar stof is wat God geschapen heeft. Maar in deze context (waarin het in de Bijbel staat) staat het inderdaad in de waarschuwing. Dat is waar, gemeente! Het is met een christen nog veel erger. Hij is vleselijk verkocht onder de zonde. Nog veel erger! En toch *leeft* hij niet in de zonde!

De zonde is een incident. Ernstig, vreselijk! Enerzijds een hebbelijkheid die zijn hele bestaan doortrekt. Maar als de zonde hem te grazen heeft dan zou hij bijna stikken. Dan ligt hij net als een vis op het droge naar adem te happen: 'Laat mijn ziel leven, zo zal zij u loven.'

Gemeente, het gaat er over dat wij het meest hemelsgezind zijn als wij met onze neus het dichtst tegen de grond worden gedrukt en uit alle nood en benauwdheid gedurig roepen tot de levende God. Leven voor het aangezicht van God, met een burgerschap en met een domicilie boven. 'Ach' zegt de Heere Jezus, 'wees daar maar blij om: dat uw namen geschreven staan in het boek des levens.' En wat de mensen ervan zeggen, dat is niet zo erg. En of we uit allerlei registers worden geschraapt, dat is ook niet zo erg. Als onze namen daar maar geschreven staan.

Gemeente, dat is een leven van burgerrechten, maar dan rechten verleend door genade. En die burgerrechten houden in: een open troon. Jezus is voorgedaan. Hij trok een bloedspoor. Laat ons dan toegaan tot de troon der genade om geholpen te worden ter bekwaamere tijd.

Gemeente, Hij ging ons voor! En Hij zegt: 'Ik ben dag en nacht voor jou te spreken.' Weet u wat zo erg is? Dat wij er zo weinig behoefte aan hebben. En dat God die behoefte schept! Dat wij zo ellendig en arm en jammerlijk en naakt zijn. God geeft daarin burgerrechten, de toegang, om in Christus en door Christus voor God te verschijnen. Gemeente, dat is een wonderbaarlijke wandel! Paulus wandelde vroeger in zijn eigen godsdienst, zijn zelfbehagen. Voordat God dat monster bij u en mij heeft doodgeslagen, zijn er heel wat spetters afgesprongen. Want we dragen allemaal een monster van hoogmoed in ons mee. We moeten er maar aan ontdekt worden. We zijn vreselijk hoogmoedige mensen. Maar gemeente toen Christus hem verscheen, toen het wonder zich voltrok; toen hij er erg in kreeg dat Christus alleen zijn gerechtigheid voor God was. Gemeente, toen was het in één keer afgelopen!

En wat is het dan groot wanneer God ons oefent in die wandel. Onze wandel, onze staat, ons domicilie, ons burgerrecht. Onze wandel is boven. Gemeente, dat geeft onderwijs van de verhoogde Christus. Ook in deze tijd, waarin alles gezet is op de kaart van hier en nú. Niet straks, nee: hier en nú. 'Nú willen we het hebben en laat God de hemel maar voor de engeltjes houden', zo zei een spotter. Gemeente, maar Paulus zegt het anders: 'Nú, zegt hij, is onze wandel reeds in de hemel.' Dat is even wat! Dat je midden door het leven gaat, je doet je werk als een ander (en hopelijk nog wat beter) en dat je zegt: 'Nee, het gaat om die gróte Redder en Zaligmaker.' 'Van waaruit wij de Zaligmaker verwachten, namelijk de Heere Jezus Christus.'

Gemeente, hoe vaak kan het niet in een mensenhart opkomen? Ja, God sloeg Zijn hand aan je. Hij trok je. Hij onderwees je. En krijg je zoveel vuil in je oog dat je er niets meer van ziet. Zou dat nou wel houdbaar zijn? Vuurvast voor de dood? Als je nou eens op je eind ben? Wat heb je dan? En dan komt de duivel erbij om te zeggen dat Hij als een schrikwekkende Rechter zal verschijnen. En dat is ook zo. Alleen, hij zegt er nooit bij dat de Heere Jezus Christus als Zaligmaker verschijnt. En dat Hij die wegvoer van Zijn discipelen met zegenende handen, straks terugkomen zal met doorboorde handen, en tot al Zijn volk, tot al Zijn armen en ellendigen, zal zeggen: 'Ik heb u in beide Mijn handpalmen gegraveerd, uw muren zijn steeds voor Mij.' Kijk gemeente, daar kunnen we alleen van leven! Dan ademt het hart op. Want het zal wat zijn als Hij komt. Zo indrukwekkend zijn de tekenen! Zo machtig is Zijn verschijning! Zo zwaar hebben wij gezondigd. Zo zeer klaagt onze consciëntie ons aan.

‘Van waaruit wij de Heere Jezus Christus verwachten.’ De Heere, de Kurios, Die alles op zijn plaats zal zetten op deze aarde. En dan komt Hij Zelf. Gemeente, gaat het ons om Hem? Velen willen wat. Maar willen wij *Hem*? Zegt uw hart: ‘Heb ik Hem dan heb ik alles! En mis ik Hem dan mis ik alles.’ Gemeente, Hij wil Zich zo graag kwijt! Juist aan die mensen die niet meer mee kunnen gaan met de uitgieting van de ongerechtigheid. Je vindt ze altijd onder het Woord. Ze luisteren haast met hun tenen. Maar ze liggen voor een drempel. Ze zeggen: ‘Zou dat voor mij zijn? O, als Hij zou komen.’ Ach gemeente, Hij staat voor u! Want dat komen, dat is gedurig. Maar Zijn komen is aan het eind definitief en beslissend! Maar nu is het een komen in Zijn Woord.

Paulus verwacht Hem elke dag. Veel sterker dan de kerk vandaag, die vaak in slaap is gevallen. Hij verwacht Hem. Maar het is ook, gemeente, een verwachten in de openbaring van Zijn hulp, van Zijn kracht, van Zijn sterkte, van Zijn genade. Gemeente, wat is het groot, als armen (ook hier in Zoetermeer) in Christus geborgen worden! Dat is verloren gaan met onszelf, alles kwijt raken en alles los laten. Maar Hij ervoor in de plaats krijgen! Gemeente, dat leert de Heere op Zijn wijze en op Zijn tijd. Maar denk erom: Het is nodig! Dat u niet op een misschien weggaat. Maar dat u grond onder de voeten hebt. Dat is het Woord des Heeren: het kleed van de Heere Jezus Christus. O, de Heere Jezus kijkt zo naar u uit. Zijn ogen gaan zo over deze mensen allemaal. Hij kijkt zo naar u uit, en ook naar die kinderen hier, en die jonge mensen. De Heere Jezus houdt van kinderen. De Heere Jezus houdt van jonge mensen. Die dwars in de strijd van het leven staan. Gemeente, wat een strijd! ‘Van waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten’ Gemeente, Hij brengt doorboorde handen mee. Daar is veel over te zeggen. Maar ik wilde het hier bij laten. Ik heb nog wel wat op mijn hart. De apostel zegt: ‘Maar’, dat betekent, er is tweeërlei wandel! Er is ook tweeërlei uitgang, uit het leven! En de apostel die zegt: ‘Velen wandelen anders’.

Gemeente, nu heb ik u verklaard, dat wandelen vier betekenissen heeft. Dat is de staat, zijn domicilie, zijn burgerrecht en dat is de daarmee corresponderende levenswandel. Nu hoeft u nog niet te denken aan mensen die in de goot liggen. Ook die wandelen anders. Met erbarming mag u naar hen uitgaan. Maar behalve mensen als Judas en anderen is er ook een rijke jongeman. Jezus had Hem zelfs lief. Maar hij wandelde anders. Waarom? Hij viel over het kruis. Mag ik u nu eens een centrale vraag stellen? Is die Gekruisigde Zelf u ooit kostelijk geworden boven alles? Dat Hij u bóven alles uit ging? Als een schat? Als een parel?

Ik moet gemeente, uit de pastorale praktijk zeggen (en ik ben geen hartenkenner, want God kent de harten van u en van mij) dat het ook in Zoetermeer is, dat velen anders wandelen. Ze wandelen anders. Dat betekent: Hun domicilie is niet boven. Hun staat is niet bij God. En ze hebben geen burgerrechten. Maar zij wandelen óf in hun eigen gerechtigheid óf in hun ongerechtigheid. En die grenzen aan elkaar. Ze zijn allebei even erg. En ik heb het straks gehad over de huwelijksrouw. Er zijn hier jonge gezinnen. En het grijpt me naar de keel wat er soms hier en daar openbaar komt. Ik vind het afschuwelijk en ontzettend dat er geleefd wordt naar het patroon van deze wereld. Jonge echtparen, wees voorzichtig met de keuze van jullie vrienden. Wat doen jullie zaterdagavonds? Dat begint met een gezellig samenzijn. Ik heb niets tegen gezelligheid. Daar ben ik zelfs heel sterk voor. Maar op een andere wijze. Dat gaat met elkaars vrouwen weg. Dat zoekt elkaar op in allerlei verbanden. Maar ze zijn zo leeg. Zo leeg, zo ontzettend leeg. Ik zou al die jonge stellen en die jonge gezinnen willen aanraden: Vecht voor je huwelijk, voor je jonge gezinnen. En waar leef je nou eigenlijk uit? Heb je het centrum van je leven boven gevonden? Of zeg je: ‘Nee, ik moet het hier hebben.’?

Dan kom je altijd tekort. Of een ander tekort komt daar heb je het niet eens over. Want je bent een grote ras egoïst. En de ouders kunnen hun kinderen, maar dan in liefde, nooit genoeg vermanen. Want er ligt in het huwelijks- en gezinsleven een schát verbogen. Een grote schát. Maar daar moet je naar graven. Daar moet je op zijn tijd voor vechten. Want God geeft het gemeente, naar Zijn welbehagen.

‘Velen wandelen anders.’ Ook in hun gierigheid en vrekkerigheid’ ‘Velen wandelen anders.’ In hun geroddel, waarmee ze de gezinnen en families openscheuren. ‘Velen wandelen anders’. En een ieder heeft genoeg aan zichzelf. Beproeft uzelf! En het gaat er niet om, om de verslagen harten van de kleingelovigen nog kleiner te maken. En nog groter te maken. Maar het gaat er wel om, gemeente, dat we ontdekt worden, dat elk mens een atoombom in zijn hart ronddraagt, die alles versplintert: een huwelijk, een gezin, families waar ouders er onderdoor gaan, waar mensen kapot gemaakt worden. Laten we tot de soberheid ons bekeren, tot de eenvoud, het goede genietend uit Gods hand, met dankzegging. Maar gemeente: Let op uw gezinnen! Jongens en meisjes: Let op je toekomstig huwelijksgeluk! Let op zoveel wat God je voor de hand zet.

‘Velen wandelen anders.’ Nog dieper gesneden: Bent u aan het eind gekomen? Dat u zegt: ‘O God, ik kan niet en ik wil niet ook.’ Maar dat u iets geleerd hebt van dat sterven aan de wet. Want wat is nu de ergernis van het Evangelie? Dat Christus al Zijn kinderen meeneemt in de stervenswet van Golgotha, en in de opstandingswet van de hof van Jozef van Arimathea. Daar ligt het kernpunt. En al wat schijn is en al wat er dichtbij komt, dat kan een heel eind mee, maar daar laten ze verstek gaan. En God zij gedankt gemeente, als Hij ons daarin meeneemt. En dat we ons eigen vrome of goddeloze ik uit het middelpunt zien weggegooid. En dat wij tot onze verbazing een ander thuis komen hebben. Want dat is wat: Als je een thuiskomen hebt! Als je een dak boven je hoofd hebt. In het gewone leven al. Maar dat je zegt: ‘Ik heb een dak boven mijn hoofd: Hij is mijn schild.’ Gemeente, dan zakken wij steeds lager. Maar Hij wordt in al de oefeningen steeds meer, steeds meer, steeds groter. Zo groot, dat u zegt: ‘Hij, Hij, en nog eens Hij! Zijn Naam zij geprezen!’

Amen.